

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 4C/199/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8412208897
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2015:8412208897.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok samosudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v právnej veci žalobkyne EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému A. za účasti vedľajšieho účastníka Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Važecká 16, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Svidník, Sov. hrdinov 163/66, o zaplatenie 361,69 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 129,48 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 129,48 eur od 11. 3. 2011 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a .

Žalovanému náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na trovách konania trovy právneho zastúpenia vo výške 23,40 eur k rukám jeho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, so sídlom Svidník, Sov. hrdinov 163/66, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na súd 25. 10. 2012 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom zaplatenia 361,69 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 328,81 eur od 11. 3. 2011 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žiadala, aby súd vo veci rozhodol v skrátrenom konaní vydaním platobného rozkazu.

Žalobu žalobkyňa odôvodnila tvrdeniami, že 14. 9. 2006 jej právna predchodkyňa Consumer Finance Holding, a. s., so sídlom Kežmarok, Hlavné námestie 12, IČO: 35 923 130 (ďalej Consumer Finance Holding) uzavrela so žalovaným zmluvu č. 091663688, na základe ktorej žalovanému poskytla finančné prostriedky. Žalovaný sa v zmluve zaviazal tieto finančné prostriedky splácať v pravidelných mesačných splátkach. Túto svoju zmluvnú povinnosť si žalovaný riadne a včas neplnil, čím sa dostal do omeškania. Ku dňu postúpenia pohľadávky na ňu zmluvou o postúpení z 10. 3. 2011 žalovaný dlhoval sumu pozostávajúcu z neuhradených splátok a príslušenstva v celkovej výške 473,47 eur. Žalovaný v dohode o uznaní záväzku uznal vyššie uvedený záväzok, aj náklady inkasného konania, ktoré si v konaní neuplatňuje. V konaní si neuplatňuje ani ostatné príslušenstvo postúpenej pohľadávky vo výške 144,66 eur. Žalovaná suma vo výške 361,69 eur predstavuje neuhradenú istinu. Žalobou požaduje aj úroky z omeškania v zákonnej výške.

Na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa spolu so žalobou predložila listinné dôkazy, a to zmluvu č. 091663688 zo 14. 9. 2006, zmluvu o postúpení pohľadávok z 10. 3. 2011 a dohodu o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní záväzku z 2. 4. 2012.

3. 12. 2012 súd vo veci vydal platobný rozkaz č. k. 2Ro 402/2012 - 18, ktorým uložil žalovanému povinnosti v súlade so žalobnou žiadosťou žalobkyne.

11. 12. 2012 bolo tunajšiemu súdu doručené oznámenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Važecká 16, o vstupe do konania v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného.

29. 1. 2013 bol súdu doručený odpor vedľajšieho účastníka proti vyššie uvedenému platobnému rozkazu.

V jeho odôvodnení vedľajší účastník uviedol, že platobný rozkaz nemal byť podľa § 172 ods. 9 Občianskeho súdneho poriadku vydaný, nakoľko ide o spotrebiteľskú vec a spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. Pokiaľ ide o dohodu o uznaní záväzku a o uzavretí splátkového kalendára, poukázal na vopred pripravené formulárové znenie tejto dohody, ktorej obsah žalovaný nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. Uviedol, že dohoda obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej lehoty formou uznania záväzku a rozhodcovskú doložku. Ako neprijateľné podmienky sú tieto zmluvné ustanovenia absolútne neplatné. Vyhlásenie dlžníka o vedomosti o premlčaní dlhu je sofistikovane skryté v bode 3. dohody, pričom by malo byť súčasťou bodu 2. dohody, ktorý sa obsahovo týka uznania záväzku. Považuje za nelogické, že by spotrebiteľ, ktorý by mal vedomosť o premlčaní dlhu, mal záujem na uznaní záväzku a predĺžení premlčacej lehoty. Upozornil na problém s identifikáciou zmluvy v dohode o uznaní záväzku, keď v dohode je zmluva identifikovaná len osobou právnej predchodkyne žalobkyne a žalovaného a číslom zákazníka (žalovaného), nie číslom samotnej zmluvy resp. iným spresňujúcim údajom. Tento nedostatok dohody o uznaní dlhu má podľa neho za následok neplatnosť uznania dlhu. Neplatnosť tejto dohody je daná aj porušením dobrých mravov podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, nakoľko pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti a čestnosti. Naopak. Bola tu využitá leť a omyl žalovaného v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku. Uzavretím predmetnej dohody došlo k zhoršeniu zmluvného postavenia žalovaného ako spotrebiteľa, čo je v rozpore so znením ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Okolnosti, za ktorých došlo k uzavretiu predmetnej dohody o uznaní záväzku, je potrebné považovať za nekalú obchodnú prax a posudzovať ju najmä podľa ustanovenia § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľov v znení neskorších predpisov.

Vedľajší účastník v odpore vzniesol tiež námietku premlčania.

Uznesením z 19. 2. 2013 č. k. 2Ro 402/2012 - 81 súd odpor vedľajšieho účastníka odmietol ako odpor podaný oneskorene.

Uznesenie súdu o odmietnutí odporu napadol vedľajší účastník včas odvolaním.

Uznesením z 30. 5. 2013 č. k. 1Co 58/2013 - 97 Krajský súd v Prešove ako odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec sa vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k žalobe doručenej mu spolu s platobným rozkazom 17. 1. 2013 v priebehu celého konania nevyjadril.

Žalobkyňa k argumentácii vedľajšieho účastníka v odpore uviedla, že súdu predložená dohoda o uznaní záväzku žalovaným a uzavretí splátkového kalendára spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania záväzku. Dohoda obsahuje výslovné vyhlásenie dlžníka o tom, že má vedomosť o premlčaní uznaného dlhu. V tejto súvislosti tiež poukázal na znenie ustanovenia § 110 ods. 1, druhej vety Občianskeho zákonníka, ktoré nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania práva vedomosť o premlčanom dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1, druhej vety Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Dohoda neobsahuje žiadne zdĺhavé, zložité či zavádzajúce informácie. Preto ju nemožno považovať za neprijateľnú podmienku. Obsah dohody nie je taký rozsiahly, aby sa dlžník nemal možnosť s ním oboznámiť. Navyše, dohodu žalovaný podpísal v mieste svojho bydliska. Mal teda čas si ju v pokoji prečítať a rozhodnúť sa, či ju

podpíše alebo nepodpíše. Na dohodu o uznaní záväzku sa nevzťahujú ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, pretože dohoda nepredstavuje nejaký dodatok či zmenu pôvodnej spotrebiteľskej zmluve. Ide len o zmenu v obsahu záväzku prostredníctvom dohody zmluvných strán, pričom žalobkyňa tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy. K argumentácii vedľajšieho účastníka, že žalovaný si ako spotrebiteľ podpisom dohody zhoršil svoje postavenie uviedla, že v danom prípade šlo o prejav slobodnej vôle žalovaného, ktorý si bol vedomý svojho záväzku vyplývajúceho z dohody. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom, žalobkyňa namietala, že vedľajší účastník nemôže sám vzniesť námietku premlčania, pretože nejde o úkon procesný, ale úkon hmotného práva. Zo znenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že na premlčanie súd prihladá len na námietku dlžníka. Vedľajší účastník má síce oprávnenia na všetky procesné úkony ako účastník, koná však iba sám za seba. Nemôže robiť úkony, ktoré predstavujú dispozíciu s konaním resp. s jeho predmetom. Námietku premlčania teda neuplatnila oprávnená osoba.

Súd vec prejednal a rozhodol podľa § 115a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 200ea Občianskeho súdneho poriadku (drobný spor) bez nariadenia pojednávania len na základe listinných dôkazov s prihliadnutím na písomné vyjadrenia účastníkov.

Oboznámením listinných dôkazov v spise súd dospel k nasledovným skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil právne závery nasledovne:

Z písomnej zmluvy č. 091663688 uzavretej 14. 9. 2006 súd zistil, že 14. 9. 2006 uzavrela obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding so žalovaným zmluvu o pôžičke, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá pôžička vo výške 11 364,- Sk (377,22 eur). Pôžička bola žalovanému poskytnutá na financovanie kúpy tovaru - rohovej lavice, koberca a gummy PVC. Žalovaný sa v zmluve zaviazal zaplatiť spoločnosti celkom 14 700,- Sk (487,95 eur) v pravidelných mesačných splátkach po 300,- Sk (9,96 eur). Súčasťou zmluvy sú všeobecné obchodné podmienky (ďalej VOP).

Z bodu 6.2 VOP vyplýva, že v prípade, že zmluva o pôžičke alebo osobitný splátkový kalendár neustanovuje inak, že splátky pôžičky sú splatné vždy do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci,

Z bodu 6.4 VOP vyplýva, že prvá splátka je splatná mesiac nasledujúci po uzatvorení zmluvy.

Zo zmluvy o postúpení pohľadávok z 10. 3. 2011 vyplýva, že 10. 3. 2011 obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding postúpila pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy uzavretej 14. 9. 2006 na žalobkyňu. Z prílohy tejto zmluvy tiež vyplýva, že ku dňu postúpenia pohľadávky pohľadávka postupcu zo zmluvy o pôžičke z 14. 9. 2006 predstavovala 473,47 eur.

Z dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uzavretej 2. 4. 2012 vyplýva, že žalovaný v časti 2 tejto dohody uznal čo do právneho dôvodu a výšky záväzok, ktorý mu vznikol na základe zmluvy uzavretej so spoločnosťou Consumer Finance Holding, číslo zmluvy, resp. číslo zákazníka 2072059, a to vo výške 361,69 eur. V časti 3. dohody označenej ako „Forma splatenia záväzku“ sa žalovaný zaviazal splatiť uznaný záväzok v mesačných splátkach po 20 eur, s tým, že splatnosť prvej splátky bude 23. 4. 2012. Posledná veta bodu 3.1 tejto časti 3. označenej ako „Forma splatenia záväzku“ obsahujúcej takmer výlučne ustanovenia týkajúce sa splácania uznaného záväzku, obsahuje vyhlásenie žalovaného o tom, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd považoval za preukázané, že 14. 9. 2006 právna predchodkyňa žalobkyne uzavrela so žalovaným zmluvu o pôžičke, na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 11 363,- Sk (377,22 eur), a to na financovanie kúpy tovaru - rohovej lavice, koberca a gummy PVC. Žalovaný sa v zmluve zaviazal právnej predchodkyňi žalobkyne zaplatiť celkom 14 700,- Sk (487,95 eur) v pravidelných mesačných splátkach po 300,- Sk (9,96 eur). Splátky boli splatné vždy do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Prvá splátka bola splatná mesiac nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, teda 20. októbra 2006. Posledná 49 splátka bola splatná 20. novembra 2010.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 2. 4. 2012 (ďalej Občiansky zákonník) ak niekto uzná písomne, že zaplatí

svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 110 ods. 1, druhá veta Občianskeho zákonníka ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 103 prvej vety Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti.

Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o pôžičke z 14. 9. 2006 (ďalej zákon o spotrebiteľských úveroch) zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o pôžičke z 14. 9. 2006 spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o pôžičke z 14. 9. 2006 na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu (§ 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku z 2. 4. 2012 predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku z 2. 4. 2012 výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku z 2. 4. 2012 neplatným je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 2. 4. 2012 právny úkon sa musí urobiť slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

V prejednávanej veci súd vychádzajúc z citovanej právnej úpravy vychádzal zo záveru, že zmluva o pôžičke zo 14. 9. 2006 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože ide o zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. V danom prípade ide o spotrebiteľský úver podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože žalovanému boli dočasne poskytnuté peňažné prostriedky na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky. Právna predchodkyňa žalobkyne je právnickou osobou, ktorá poskytla žalovanému spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania. Preto spĺňa charakteristiku dodávateľa podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Preto spĺňa charakteristiku spotrebiteľa podľa § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a tiež podľa § 23a ods. 1 a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o pôžičke z 14. 9. 2006, ktorý sa na žalovaného ako spotrebiteľa v prejednávanej veci tiež vzťahuje.

Keďže na právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru, súd zastáva názor, že tieto ustanovenia je potrebné aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, teda aj na právny úkon - dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 2. 4. 2012.

V prejednávanej veci si žalobkyňa svoj nárok na zaplatenie sumy 361,69 eur s príslušenstvom uplatnila titulom dohody o uznaní záväzku a prehlásenia žalovaného o vedomosti premlčania dlhu a jeho následkov. Podľa žalobkyne na základe tejto dohody došlo k uznaniu premlčaného dlhu žalovaného zo zmluvy o pôžičke z 14. 9. 2006, a to podľa § 558 Občianskeho zákonníka, a podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa jej právo na zaplatenie žalovanej sumy premlčí až za 10 rokov od uznania dlhu žalovaným (od 2. 4. 2012).

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka má uznanie premlčaného dlhu takéto následky len ak ten, kto uznal dlh vedel o jeho premlčaní. V danom prípade teda vzniká otázka, či žalovaný, ktorý dlh uznal, skutočne o premlčaní vedel.

K uznaniu záväzku žalovaným v prejednávanej veci došlo na predtlačí žalobkyne, označenej ako dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Takéto označenie môže bežného spotrebiteľa s minimálnym právnym vedomím priviesť k rozhodnutiu uzavrieť takúto dohodu o splátkovom kalendári v snahe urovnať svoje záväzky voči druhej strane. Nemusí si pritom uvedomiť, aké ďalšie prehlásenia podpisuje, prípadne k akým ďalším povinnostiam alebo sankciám sa zaväzuje. Navyiac, samotné uznanie záväzku sa v predmetnej dohode nachádza v bode 2., pričom vyhlásenie o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch sa nachádza na konci bodu 3. (týkajúcim sa inak výlučne splácania uznaného záväzku). Takéto zaradenie vyhlásenia o vedomosti žalovaného o premlčaní dlhu a jeho následkoch, v texte účelovo nezvýraznené, stratené na konci iného (obsahovo odlišného) odseku, pojednávajúceho o splácaní uznaného záväzku, nachádzajúce sa vo veriteľom predformulovanom znení zmluvy, súd vyhodnotil ako konanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 2. 4. 2012. Takýto postup dodávateľa súd považoval za vybočenie z pravidiel morálky spôsobujúce spotrebiteľovi ujmu využívajúc omyl, lešť ako aj výraznú nerovnosť zmluvných strán.

Takáto dohoda je tak pre uvedený rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná.

Obdobné závery vyplývajú aj z rozsudkov Krajského súdu v Prešove vo veciach vedených pod sp. zn. 16Co 55/2015 a sp. zn. 12Co 62/2013.

Predmetná dohoda je podľa názoru súdu absolútne neplatná aj z ďalšieho dôvodu, a to pre neurčitosť jej obsahu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko identifikácia pohľadávky, ktorú žalovaný

v tejto dohode uznal, je nepostačujúca. Zmluva o pôžičke, z ktorej má vyplývať uznaná pohľadávka, je v danej dohode definovaná výlučne subjektmi, ktoré ju uzavreli (žalovaným a právnu predchodkyňou žalobkyne) a zákazníckym číslom žalovaného. Teda nie číslom zmluvy o pôžičke. V uvedenom uznaní nie je uvedený dokonca ani dátum, kedy malo dôjsť k uzavretiu tejto zmluvy.

Vzhľadom na záver o absolútnej neplatnosti uznania dlhu žalovaným súd ex officio (aj bez námietky premlčania) podľa § 5b zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa účinného v čase rozhodovania súdu skúmal, či nárok uplatnený žalobkyňou nie je premlčaný.

Ako už súd vyššie uviedol, žalovaný mal požičanú sumu splatiť v 49 pravidelných mesačných splátkach, pričom 1. splátka sa stala splatnou mesiac nasledujúci po uzatvorení zmluvy, teda 20. 10. 2006, a posledná 49. splátka 20. 11. 2010. Žaloba bola na súd podaná 25. 10. 2012. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňou uplatnený nárok je podľa § 103 prvá veta v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka vo vzťahu ku splátkam splatným do 25. 10. 2009 (teda do splátky splatnej 20. 11. 2009) premlčaný, na čo podľa ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (účinného k dátumu vyhlásenia rozsudku) musel súd ex officio prihliadnuť aj bez námietky premlčania (bližšie odôvodnenie k tomuto ex offo prihliadnutiu na premlčanie sa nachádza ďalej pri vysporiadaní sa súdu osobitnou námietkou žalobcu týkajúcou sa posúdenie námietky premlčania vedľajšieho účastníka). Na tomto závere nič nemení ani neskoršie postúpenie pohľadávky z právnej predchodkyne žalobkyne na žalobkyňu, pretože podľa § 111 Občianskeho zákonníka zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

Žalobkyňi tak možno priznať iba nárok na zaplatenie nezaplatených splátok splatných počnúc 20. 11. 2009, končiac 20. 11. 2010, celkovo teda 13 splátok po 9,96 eur, teda sumu 129,48 eur (spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania). Keďže súd je v tomto prípade podľa § 153 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku viazaný rozsahom návrhu žalobkyne, ktorá žiadala priznať úrok z omeškania až od 11. 3. 2011, teda odo dňa nasledujúceho po dni postúpenia pohľadávky z právnej predchodkyne žalobkyne na žalobkyňu, súd žalobkyňi mohol priznať úrok z omeškania zo sumy 129,48 eur iba od 11. 3. 2011.

Pokiaľ ide o výšku priznaného úroku z omeškania súd vychádzal zo znenia § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (v znení účinnom 11. 3. 2011), podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná ku prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Táto základná sadzba bol 11. 3. 2011 vo výške 1 %. Preto žalobkyňi patrí úrok z omeškania vo výške 9 % ročne.

Vo zvyšnej časti (vo vzťahu k premlčaným splátkam) musel súd žalobu zamietnuť pre premlčanie práva.

K námietke žalobkyne týkajúcej sa odlišnosť inštitútov uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka a uznania práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré podľa nej nevyžaduje, aby mal dlžník v čase uznania práva vedomosť o premlčanom dlhu, súd uvádza, že uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka a uznanie práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepredstavujú samostatné právne inštitúty. Tieto ustanovenia nemožno od seba oddeľovať a je potrebné ich vykladať vo vzájomnej súvislosti. Uznanie práva zakladá právne dôsledky uvedené v § 110 ods. 1, aj keď ide o právo premlčané, za predpokladu, že dlžník o premlčaní vedel (§ 558 Občianskeho zákonníka). Tento právny názor potvrdzujú aj závery právnej vedy (Občiansky zákonník, stručný komentár, 3. doplnené a prepracované vydanie, autori Peter Vojčík a kolektív, Iura edition, 2010, s. 251).

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne spočívajúcu v tvrdení, že vedľajší účastník nemôže vzniesť námietku premlčania, súd poukazuje na ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré ukladá súdu povinnosť prihliadať na premlčanie v spotrebiteľských vzťahoch ex officio, teda aj bez vznesenia osobitnej námietky premlčania. Vzhľadom na procesný charakter tohto ustanovenia (pretože upravuje rozhodovanie súdu o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy) pri nezakotvení osobitného prechodného ustanovenia súd zastáva názor, že toto ustanovenie sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou zákona, ktorý predmetné ustanovenie (od 1. 5. 2014) do zákona č. 250/2007 Z. z. zaviedol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, aplikujúc zásadu úspechu v konaní.

V danom veci súd žalobe vyhovel čiastočne. Žiaden z účastníkov teda nemal plný úspech. Žalobkyňa si žalobou uplatnila právo na zaplatenie sumy 361,69 eur s príslušenstvom, pričom súdom jej bola priznaná iba suma 129,48 eur s príslušenstvom. Úspech žalobkyne tak predstavuje 35,78 % ($129,48 : 361,69 = 0,3578 \times 100$), úspech žalovaného 64,22 %. Úspešnejším účastníkom bol teda žalovaný, ktorý má preto podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 28,44 % ($64,22 \% - 35,78 \%$).

Žalovaný si právo na náhradu trov konania neuplatnil (žiadne mu ani nevznikli). Preto súd rozhodol podľa § 151 ods. 1, prvej vety Občianskeho súdneho poriadku, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

Vedľajší účastník na strane žalovaného si nárok na náhradu trov konania uplatnil a vyčíslil v odpore proti platobnému rozkazu z 20. 1. 2013. Pre prípad plného úspechu v spore požadoval priznať náhradu trov jeho právneho zastúpenia advokátom pozostávajúcich z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby (vrátane 20 % DPH) podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (teda z dôvodu, že podľa neho nie je možné v peniazoch vyjadriť hodnotu veci alebo práva, ktoré je predmetom sporu), a to konkrétne za prevzatie a prípravu zastúpenia (po vstupe do konania 11. 12. 2012) v sume 58,69 eur a za odpor proti platobnému rozkazu z 20. 1. 2013 v sume 60,07 eur. K obidvom úkonom právnej služby žiadal vedľajší účastník priznať aj tzv. režijný paušál v sume 7,63 eur za úkon za prevzatie a prípravu zastúpenia a 7,81 eur za úkon spisania odporu.

Súd nemohol vedľajšiemu účastníkovi uplatnené trovy právneho zastúpenia v takto vyčíslenej výške priznať, a to nielen z dôvodu čiastočného úspechu žalovaného v konaní.

V prejednávanej veci nie je dôvodné aplikovať ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z., nakoľko nemožno súhlasiť s názorom vedľajšieho účastníka, že hodnotu veci alebo práva, ktoré je predmetom sporu, nie je možné v peniazoch vyjadriť. Zo žaloby jednoznačne vyplýva, že predmetom konania je suma 361,69 eur s príslušenstvom. Preto podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. je odmena za jeden právny úkon suma 26,56 eur. Pokiaľ ide o tzv. režijný paušál, podľa § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z., ten predstavoval v roku 2012 sumu 7,63 eur a v roku 2013 sumu 7,81 eur. Celková suma vedľajšiemu účastníkovi priznaných trov právneho zastúpenia (vrátane 20 % DPH) by tak v prípade jeho plného úspechu predstavovala sumu 82,27 eur. Úspech žalovaného však predstavuje 64,22 %, čo znamená, že vedľajší účastník na jeho strane má nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni iba v rozsahu 28,44 % zo sumy náhrady trov konania, ktorá by mu patrili v prípade plného úspechu, čo zo sumy 82,27 eur predstavuje 23,40 eur. Preto súd vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania iba v tejto výške.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).